

Arrest

nr. 28 344 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 januari 2009 houdende de weigering van afgifte van een visum type D, gezinshereniging, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. JACOBS loco advocaat L. WALLEYN en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Uit het voorgelegd paspoort blijkt verzoeker op 16 augustus 2000 in het Schengengebied te zijn binnengekomen.

Op 3 september 2001 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 1 april 2005 verklaart de gemachtigde van de minister voor Binnenlandse Zaken de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 14 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister voor Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 maart 2005 wordt door de procureur des konings van het parket te Antwerpen een negatief advies verleend betreffende het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw E.T. (...).

Op 12 april 2005 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken.

Op 17 augustus 2005 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het buitenlands huwelijk tussen verzoeker en mevrouw E.H.(...) te erkennen.

Op 3 mei 2006 vraagt verzoeker een visum type D, gezinshereniging aan op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet op basis van zijn huwelijk met mevrouw E.-H. T(...).

Op 23 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van afgifte van een visum.

Op 5 juni 2008 vraagt verzoeker een tweede maal een visum type D, gezinshereniging aan, opnieuw op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet op basis van zijn huwelijk met mevrouw E.T.(...).

Op 12 januari 2009 wordt door de procureur des konings een negatief advies verleend betreffende de voormelde visumaanvraag.

Op 29 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie en -asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)Op 04/08/2008 werd er op basis van art. 10, § 1, alinea 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer L.B., geboren te Dr Oulad Lhassain Saka, van Marokkaanse nationaliteit. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 26/07/2005 werd afgesloten met mevrouw E.H.T., geboren te Ouled Hssane, van Marokkaanse nationaliteit. Overwegende dat een eerste visumaanvraag tot gezinshereniging op 23/08/2006 werd geweigerd op grond van onderstaande motieven. Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 24. Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht fraude aan de wet viseert die toelaat geen rekening te houden met feiten en aktes opgesteld met als enig doel de toepassing van de wet zoals voorgeschreven in het Wetboek te ontvluchten. Overwegende dat L.B. en E.H.T. zich in Marokko in de echt hebben laten verbinden met als enig doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het Wetboek van Internationaal privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Belgisch Recht. Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten: De heer L. kwam voor de eerste maal aan in België in 1994. In 1999 keerde hij terug naar Marokko. Amper een jaar later, in 2000, trok hij opnieuw naar België op basis van een Nederlands toeristenvisum. Hij maakt misbruik van dit visum om zich illegaal in België te vestigen. In september 2001 dient hij een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf in en dit op basis van artikel 9, §3. Hij verklaart hierbij sinds 1994 ononderbroken in België te verblijven wat niet strookt met de waarheid. Mevrouw zelf woont pas sinds 2002 in België na een gezinshereniging met haar moeder. Op 09/08/2004 wordt een aangifte van huwelijk ingediend bij de stad Antwerpen. Naar aanleiding van dit voorgenomen huwelijk wordt een onderzoek ingesteld. Het onderzoek toont aan dat meneer zich in een precaire verblijfstoestand bevindt (illegaal verblijf en regularisatieaanvraag lopende), het huwelijk tot stand kwam via bemiddeling, beide echtgenoten tegenstrijdige verklaringen aflegden tijdens hun verhoor, beide echtgenoten onvoldoende kennis hebben van elkaars persoonlijke gegevens, er slechts een korte verloving plaatsvond en er een aanzienlijk leeftijdsverschil heerst tussen beide echtgenoten. Op basis van het gevoerde politieonderzoek uit het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen op 10/03/2005 een negatief advies. Als gevolg hiervan wordt op 12/04/2005 de huwelijksvoltrekking geweigerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen. In tussentijd wordt op 01/04/2005 ook de regularisatieaanvraag van meneer onontvankelijk verklaard. Meneer verkrijgt op 14/04/2005 het bevel om het grondgebied te

verlaten. Op 28/07/2005 huwt het koppel alsnog in Marokko. Op 17/08/2005 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de buitenlandse huwelijksakte te aanvaarden gezien deze indruist tegen de Belgische openbare orde. Overwegende dat op 04/06/2008 een tweede visumaanvraag werd ingediend: uit het verslag van het Belgische Consulaat te Casablanca blijkt dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind zouden hebben, echter draagt het kind (dat werd geboren op 18/05/2008) de naam van de moeder. Gezien dit nieuw element werd opnieuw het advies van de Procureur des Konings ditmaal te Brussel, gevraagd. Uit het gevoerde politieonderzoek te Brussel blijkt dat de vrouw verklaart haar man reeds ontmoet te hebben in 2002 maar dat tijdens een familiereünie in 2003 er pas ook sprake was van aantrekkingskracht. Mevrouw weet niet goed wanneer het huwelijk juist plaatsvond en twijfelt tussen 26 of 27/07/2005. Er valt hierbij op te merken dat de man een hoge bruidschat betaalde aan zijn echtgenote (5000 euro). Verder geeft de vrouw geen enkele datum op tussen het ogenblik dat de man in 2005 terugkeerde naar Marokko en haar eigen reis naar Marokko in augustus 2008, zodat niet zeker is of betrokkenen elkaar daartussen hebben teruggezien. Verder stelt het parket vast dat, hoewel mevrouw door het politieonderzoek te Borgerhout op de hoogte is van de courant gestelde vragen, zij nog steeds geen specifieke persoonsgegevens kan verstrekken over haar echtgenoot, over zijn hobby's en voorkeuren, zelfs evenmin over het tijdstip waarop het kind zou verwekt zijn (dit terwijl zij intussen toch al 3 jaar gehuwd zijn). Er werd daarenboven geen enkel bewijs geleverd van een duurzame relatie. Uit het buurtonderzoek is tevens gebleken dat mevrouw enkel naar haar inschrijvingsadres komt om haar brievenbus te ledigen. Op basis van bovenstaande gegevens (het huidige gevoerde politieonderzoek in Brussel evenals het eerder gevoerde onderzoek te Antwerpen) uit het Parket te Brussel dan ook een negatief advies ten aanzien van het afgesloten huwelijk en stelt het vast dat zelfs indien het kind een gemeenschappelijk kind zou zijn het huwelijk wegens de hierboven beschreven elementen toch niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap, zodat het principe van schijnhuwelijk gehandhaafd blijft. Derhalve weigert ook de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen L.B. en E.H.T. afgesloten huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging. Overwegende daarenboven dat het dossier niet het vereiste attest van ziektekostenverzekering bevat waardoor niet voldaan is aan de voorwaarden wat betreft de gezinshereniging art. 70 van bovenstaande wet. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10, §1, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 25/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), van artikel 4.1 van de Europese Richtlijn 2003/86 van de Europese Unie en van de artikelen 46 en 47 van het Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna : WIPR).

Verzoeker voert aan dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom zijn visum tot gezinshereniging werd geweigerd terwijl zijn recht op gezinshereniging thans wordt gewaarborgd in artikel 10, §1, 4° Vreemdelingenwet en in artikel 4.1 van de Europese Richtlijn 2003/86. Verzoeker stelt dat het niet wordt betwist dat hij in Marokko op 28 juli 2005 is gehuwd met mevrouw E.T. (...) en dat dit huwelijk als rechtsgeldig wordt beschouwd door de Marokkaanse overheid. Tevens wordt niet betwist dat hijzelf en zijn echtgenote de Marokkaanse nationaliteit hebben en dat zijn echtgenote gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk. Vervolgens verwijst verzoeker naar de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker in Marokko is getrouwd met als enige doel te ontsnappen aan de toepassing van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en aldus aan de Belgische wetgeving. Verzoeker argumenteert dat ze beide de Marokkaanse nationaliteit hebben en dat het huwelijk in Marokko is afgesloten in overeenstemming met de artikelen 46 en 49 van het WIPR waarin wordt gesteld dat Marokkaans recht van toepassing is zowel op de grondvereisten als op de vormvereisten van het huwelijk. Verzoeker meent bijgevolg dat de verwijzing van de verwerende partij

naar een frauduleuze forumkeuze om de toepassing van het Belgisch recht te omzeilen elke wettelijke grondslag mist. Verzoeker ziet niet in waar er zich in casu een probleem stelt van Internationaal Privaatrecht en meent dat de verwijzing naar het WIPR niet pertinent is waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een motiveringsgebrek kan vaststellen zonder dat hierover een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg noodzakelijk is. Tenslotte stelt verzoeker dat de bestreden beslissing zich verder beperkt tot de opsomming van een aantal feitelijke elementen waardoor er in casu niet afdoende gemotiveerd is in rechte. Ook de motivering in feite loopt mank volgens verzoeker. Verzoeker meent dat verwerende partij de frauduleuze forumkeuze afleidt uit het feit dat verzoeker in Marokko gehuwd is. Hij kreeg thans een bevel om het grondgebied te verlaten op 14 april 2005, dit amper twee dagen na de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen om het huwelijk te voltrekken en aldus nog voor hij de kans had deze beslissing desgevallend aan te vechten bij de rechtbank. Verzoeker vervolgt zijn betoog en stelt dat de verwerende partij stelt dat hij (in 2005) geen bewijs heeft geleverd van enige duurzame relatie en hieruit aldus afleidt dat zelfs het gemeenschappelijke kind dat inmiddels werd geboren, niet bewijst dat het huwelijk gericht zou zijn op een duurzame levensgemeenschap. Verzoeker argumenteert dat deze stelling niet door enig feit wordt gesteund. Verzoeker benadrukt dat het feit dat hij en zijn echtgenote na bijna vier jaar huwelijk nog steeds samen zijn ondanks de gedwongen feitelijke scheiding en het feit dat ze samen een kind hebben, juist bewijst dat de vroegere vermoedens van schijnhuwelijk hierdoor worden tegengesproken en blijkbaar niet gerechtvaardigd waren.

Vervolgens verwijst verzoeker naar analogie naar artikel 11, lid 3 van het K.B. van 17 mei 2007 dat stelt dat voor personen die een verblijfsrecht willen verkrijgen op grond van een duurzame relatie, dit duurzaam karakter wordt bewezen door het bestaan van een gemeenschappelijk kind. Hij beklemtoont dat een negatief advies van de procureur des konings het bestuur niet ontslaat van de verplichting een administratieve beslissing in rechte en in feite op afdoende wijze te motiveren. Verzoeker beroept zich op het arrest nummer 18.657 van 14 november 2008 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter staving van zijn betoog. Verzoeker concludeert aldus dat de beslissing niet naar genoegen van recht is gemotiveerd in rechte en in feite.

In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn argumentatie en beklemtoont hij dat de houding van verwerende partij steunt op een vrij stereotiepe kringredenering en dat niet zomaar kan besloten worden op basis van een beslissing in het verleden van een ambtenaar van burgerlijke stand dat er geen sprake is van een duurzame levensgemeenschap, zonder in te gaan op de grond van de zaak. Verzoeker stelt dat de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat zij geenszins gebonden is aan enige beslissing van een ambtenaar van de burgerlijke stand en dat de voormelde weigeringsbeslissing geen levenslang huwelijksverbod inhoudt, doch slechts een beoordeling is van bepaalde gegevens op een bepaald ogenblik en dat een nieuwe aanvraag bijgevolg mogelijk is. Hij stelt dat het niet ernstig kan worden betwist dat zowel naar Marokkaans recht als naar Belgisch recht het huwelijk gericht is op gezinsvorming en dat het niet abnormaal is dat verzoeker een Marokkaanse huwelijk verkiest. Verzoeker beklemtoont dat het verwerende partij zelf is die een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gaf en het hem onmogelijk maakte verdere stappen te ondernemen om in België in het huwelijk te treden of om een nuttig beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om het huwelijk te voltrekken. Volgens verzoeker beweert verwerende partij zonder enige grond dat verzoeker voor de indiening van zijn visumaanvraag wist dat hij nooit een visum in het kader van gezinshereniging voor België zou kunnen verkrijgen. Het argument van verwerende partij dat het kind onder de familienaam van de moeder werd ingeschreven in het bevolkingsregister is volgens verzoeker niet ernstig, daar de verwerende partij niet kan betwisten dat de Marokkaanse overheid verzoeker als gehuwd beschouwd en het kind als zijnde zijn wettig kind. Verzoeker besluit zijn gehele argumentatie door te stellen dat verwerende partij de voorgelegde documenten met betrekking tot de burgerlijke stand onterecht niet heeft erkend en dat haar beslissing enkel en alleen is gegrond op grond van feitelijke vermoedens die inmiddels door de werkelijkheid werden tegengesproken. Verzoeker acht de bestreden beslissing hierdoor in strijd met de aangevoerde artikelen waar hij zich op beroept.

De in artikel 62 Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan

de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007 nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet (verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een opsomming van een aantal feitelijke elementen) en naar de redenen waarom aan verzoeker een visum type D, gezinshereniging geweigerd wordt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag tot een visum gezinshereniging, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn, door te betwisten dat er aan forumshopping werd gedaan en dat er geen duurzame levensgemeenschap zou zijn, dat aan de Raad wordt gevraagd om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te laten onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken is bevoegd om de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, §1, derde lid van het WIPR kan "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. De Raad merkt tevens op dat een eventueel vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, tegen de niet erkenning van het huwelijk kan, gelet op het declaratieve karakter, een grond zijn om een nieuwe visumaanvraag in te dienen.

De Raad is daarentegen wel bevoegd om na te gaan of er in casu geen sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en/of zij niet kennelijk onredelijk tot het nemen van de bestreden beslissing heeft besloten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op grond van een geheel aan omstandigheden weigert het huwelijk te erkennen. Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker misbruik maakte van zijn visum om zich illegaal in het land te vestigen, naar zijn frauduleuze verklaring in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Tevens wijst zij ook op het gegeven dat het onderzoek naar aanleiding van de eerder voorgenomen huwelijksplannen van verzoeker aantoonde dat verzoeker zich in een precare verblijfstoestand bevond, dat het huwelijk tot stand kwam via bemiddeling, beide echtgenoten tegenstrijdige verklaringen aflegden tijdens hun verhoor, beide echtgenoten onvoldoende kennis hadden van elkaars persoonlijke gegevens, er slechts een korte verloving plaatsvond en er een aanzienlijk leeftijdsverschil heerst tussen beide echtgenoten. Verwerende partij verwijst ook naar het gevoerde politieonderzoek, naar het negatief advies van de procureur des konings van maart 2005 en naar de weigering van huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen. Verwerende partij vervolgt haar motivering door te stellen dat verzoeker na de weigering van de huwelijksvoltrekking in april 2005, alsnog in Marokko huwt in juli 2005. Zij wijst er ook op dat de ambtenaar van burgerlijke stand weigerde de huwelijksakte te erkennen omdat deze indruist tegen de Belgische openbare orde. Tevens verwijst de bestreden beslissing naar het nieuw politieonderzoek en

het negatief advies van de procureur des konings naar aanleiding van het feit dat er sprake zou zijn van een gemeenschappelijk kind. Zij concludeert dat het principe van schijnhuwelijk gehandhaafd blijft. Tevens verwijst zij ook naar het gegeven dat het vereiste attest van ziektekostenverzekering niet werd bijgevoegd waardoor niet voldaan werd aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De feitelijke gegevens waarnaar de bestreden beslissing verwijst, vinden allen hun grondslag in het administratief dossier. De verwerende partij heeft duidelijk alle omstandigheden, tevens nieuwe gegevens, onderzocht en aldus in acht heeft genomen bij het nemen van haar beslissing. Uit het geheel van de feitelijke omstandigheden lijkt het de Raad niet kennelijk onredelijk om te besluiten tot de niet erkenning van het huwelijk en op grond daarvan een visum gezinshereniging te weigeren.

Naast de niet erkenning van het huwelijk wijst de verwerende partij er tevens op dat het dossier van verzoeker niet het vereiste attest van ziektekostenverzekering bevat zodat ook wat betreft deze voorwaarde niet is voldaan aan het artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker dit gegeven niet betwist. Dit motief op zich volstaat reeds om de gezinshereniging aan verzoeker te weigeren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing het artikel 10§1, 4° van de Vreemdelingenwet of het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 46 en 47 van het WIPR merkt de Raad op verwerende partij niet betwist dat het huwelijk in Marokko rechtsgeldig werd afgesloten conform het Marokkaans recht en tevens conform de artikelen 46 en 47 van het WIPR. In de motivering van de bestreden beslissing stelt verwerende partij enkel dat uit het geheel van omstandigheden kan worden afgeleid dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Om die redenen weigert zij het huwelijk zoals afgesloten tussen de partijen te erkennen en wordt er in casu toepassing gemaakt van artikel 21 van het WIPR (openbare orde – exceptie). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de artikelen 46 en 47 van het WIPR zijn geschonden. Evenmin kan hieruit een schending van de motiveringsplicht worden afgeleid.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 25/3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 4.1 van de Europese Richtlijn 2003/86 stelt de Raad vast dat verzoeker verzuimt in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker zich beroept op het arrest nummer 18.657 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op dit arrest gezien niet wordt aangetoond dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn, dat rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoeker voert aan dat verzoeker en zijn echtgenote samen een kind hebben en hierdoor het gezinsleven op een niet proportionele wijze wordt beperkt. Verzoeker stelt dat het minderjarige kind van verzoeker is geboren op 28 mei 2008 en aldus de Marokkaanse nationaliteit bezit net zoals verzoeker en zijn echtgenote. Vervolgens stelt verzoeker dat op grond van artikel 62 van het WIPR en gelet op het huwelijk van verzoeker, de afstammingsband van het kind en verzoeker vaststaat, daar niet betwist wordt dat naar Marokkaans recht de echtgenoot van de moeder van het kind automatisch de vader is. Verzoeker beklemtoont dat hij en zijn dochter recht hebben op een normaal gezinsleven en dat dit recht door de wet gewaarborgd wordt. Verzoeker stelt dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan beleven,

aangezien zijn echtgenote sinds 7 jaar in België woont en hier is geïntegreerd zodat van haar niet kan verwacht worden dat zijn naar Marokko verhuisd, temeer de wet een recht op gezinshereniging voor de echtgenoot voorziet. Verwerende partij kan het recht op gezinsleven van verzoeker slechts beperken in de mate dat dit noodzakelijk is in een democratische samenleving, indien een wettekst voorhanden is en indien de maatregel proportioneel. Verzoeker meent dat de bewijslast hieromtrent bij de verwerende partij ligt, doch blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag dat stelt dat de aanvragen voor gezinshereniging van een kind of van zijn ouders met welwillendheid, menselijkheid en spoed moeten worden behandeld. Verzoeker concludeert dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze verplichting zodat de beslissing niet alleen wettelijke grondslag mist, maar ook de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

In zijn repliekmemoire beklemtoont verzoeker dat zijn uiteenzetting niet is gesteund op zijn vermeende huwelijk, maar op de feitelijke gezinsband tussen verzoeker, de moeder van het kind en het kind zelf. Hij licht tevens toe dat artikel 8 van het EVRM, noch artikel 22 van de Grondwet een automatisch recht op gezinshereniging openen, maar dat een weigering gesteund moet zijn op een wettekst en proportioneel moet zijn.

Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat zowel het parket als de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelen aan de oprechtheid van het huwelijk en weigeren het te erkennen. Uit het recent gevoerde politieonderzoek blijkt dat de moeder van het kind geen specifieke persoonsgegevens kan verstrekken over haar echtgenoot noch over het tijdstip waarop het kind zou verwekt zijn. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat het bovendien onduidelijk is of verzoeker en de moeder van het kind samen waren tijdens de periode van verwekking. Tevens blijkt dat de echtgenote van verzoeker met het kind in België verblijft, terwijl verzoeker al sinds 2005 in Marokko verblijft. Verzoeker geeft geen enkele verduidelijking aangaande de wijze waarop hij een feitelijk gezin zou vormen met zijn echtgenote en zijn kind. Uit de gegevens van het administratief dossier kan geenszins afgeleid worden of zijn echtgenote en kind hem regelmatig bezoeken. Er is slechts sprake van één bezoek in augustus 2008. Verzoeker laat na om aan te tonen dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte familieband.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de

verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de schending van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU